

det jyske Jordbrug, hvis Krav imidlertid dog i alt Væsentligt falder sammen med hele det danske Jordbrugs Krav — mente at turde stille til Tiden og Staten i Retning af at hjælpe det ud over dets Vanskeligheder. Der blev fremsat en stor Mængde Krav, men disse Krav blev sigtede i Udvalgene og fremkom paa Delegeretmødet som vel gennemtænkte Forslag, der atter her bleve diskuterede og endelig til Dels vedtagne, hvorefter det blev overdraget Bestyrelsen for den jyske Fællessforening at indgaa med Andragende til Regjering og Rigsdag om at virke hen til at assistere Jordbruget paa de i Andragendet nævnte Maader. Jeg antager, at der inden ret lang Tid vil foreligge et saadant Andragende her for det høie Thing. Jeg tror, at det, naar dette Andragende — det er jo for saa vidt allerede kjendt, hvad der indeholdes deri — kommer frem, vil fremgaa deraf, at Jordbruget ikke kan siges at stille uberettigede Fordringer. Vi komme ikke til Staten og de lovgivende Myndigheder med Fordring paa, at de skulle lette os for store Skatter og Byrder. Vi indse selvfølgelig, at Staten skal have Penge. Da Jordbruget er Fundamentet for al Virksomhed og saa at sige for alt Udbytte i Landet, saa er det først og sidst Jordbruget, der kommer til at bære Skatterne. Vi komme altsaa uden store Fordringer om Skattelettelser, men det, vi mene, med Berettigelse at kunne fordrø, er, at der fra Statens Side gjøres det mest Mulige for at lette vor Virksomhed og frem for Alt for ikke at lægge vor Virksomhed Hindringer i Veien. Under de vøielsselige Forhold er der især to Ting, som Jordbrugerne have henvendt Opmærksomheden paa, det er Foretagender fra Lovgivningsmagtens Side, som kan virke hen til Nedsættelse af den Rentefod af Laan, som hvile paa Landeiendomme, og Opretelse af en Bank, som i det Hele paa en tilfredsstillende Maade kan ordne Kreditforholdene paa Landet. Det er egentlig de to vigtigste Duffer, der udtales; men ved Siden deraf er der Anmodninger til Staten om forskjellig Støtte til Fremme af vor Virksomhed, og kun i en meget ringe Maalestok Anmodning om Skattelettelser. Den væsentligste af de Skattelettelser, man forlanger, er Ophevelsen af den Byrde, der gennem $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften hviler paa al Eiendomsoverdragelse, og den Byrde, der gennem Stempelafgifter hviler paa de samme Eiendomsoverdragelser og Prioritetsforholdene. En let Afgang til at Landeiendommene kunne gaa fra Haand til Haand er en nødvendig Betingelse for Jordbrugets Udvikling. Den dygtige og

driftige unge Mand uden Formue begynder med en mindre Eiendom og opsummerer i denne sit Arbejde og sin Dygtighed i en Række Aar og ser først Udbyttet deraf, naar han kan realisere Eiendommen og saa at sige faae det nedlagte Arbejde udbetalt af en Kjøber, der kan udrede en Kapital, som kan tjene ham som Driftskapital til Fremgang. Skal Jordbruget gaa fremad, saa er det nyttigt og nødvendigt, at slike Overdragelser kunne ske saa let som muligt, og det er uberettiget og uklogt af Staten at fordrø, at en Mand's Driftskapital forud angribes og hans Virksomhed forud hæmmes, derved at han af sin ringe Formue skal udrede Afgift til Staten for at faae Ret til at drive Jordbrug. Paa samme Maade er Stempelafgiften i høi Grad en Hindring for Eiendomsoverdragelse, idet ogsaa Jordbrugers Driftskapital formindstes ved den Afgift, der fordrøes gennem Stempelstaten. Ikke alene dette, men det er særlig den mindre Bemidlede, der maa svare denne Stat. Stempelstaten er i den Grad uretfærdig, at der kan paavises ikke ganske faa Exempler paa, at hvis en bemidlet og en ubemidlet Mand begge kjøbe en Eiendom af lige Værdi, saa kan den Ubemidlede komme til at betale i Stempelstat det tredobbelte af det, som en Mand med Formue skal betale. En saadan Uretfærdighed er tilstrækkelig til at stemple denne Stat. Men, som sagt, den lægger ogsaa en stor Byrde paa hele Jordbruget, idet den virker hæmmende, hver Gang en Mand skal overtage en Eiendom. Det hele Bøsel, som disse Skatter andrage for Jordbrugets Bedkommende, tror jeg, udgjør til sammen omtrent en Million Kroner, og skulde det lykkes at gennemføre Konverteringsloven, og der skulde være Stemning for her i Thinget at ville lette Jordbrugerne for denne Afgift, saa haaber jeg ogsaa, at Landstinget og særlig den høitærede Finansminister vil være villig til at træde hjælpende til i dette Tilfælde. For Finansministerens Bedkommende er der saa meget større Haab om hans Assistance, da han netop er en stor Forkjæmper for Kompensationspolitikken paa det finansielle Omraade, og hvis altsaa Staten ved Konverteringen skulde kunne opnaa en Besparelse af 7 til 800,000 Kroner Aaret om, saa vil det efter min Mening være en heldig Anvendelse af disse 7—800,000 Kroner, at høre de omtalte Afgifter paa Landbruget. Foruden disse Skatter er der forskjellige Henvendelser til Staten om Støtte, og de Fordringer, som opstilles, kunne nærmest betegnes som Anmodninger om Statshjælp til Selvhjælp. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa dem, men af de Ting, som der i Øvrigt næres mest Haab